పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

మాధురి కథ

కువైటు ఇంటర్నేషనల్ ఎయిర్‌పోర్టు.

ఆ రోజు గురువారం కావడంతో వారాంతపు శెలవులను ఇతరదేశాల్లో గడపటానికి ప్రయాణం చేసే వారితో ఆ విమానాశ్రయం చాలా బిజీగా వుంది. అందులో ఆ రోజు వాతావరణం అసలు బాలేదు. కువైటు పట్టణాన్ని మట్టి తుఫాను క్రమ్ముకోవడంతో పగలే చీకటిగా మారిపోయింది. రోడ్డుపై అయిదడుగుల ముందుగా ఏముందో కంటికి కనిపించనంత దట్టంగా గాలిలో నిండిపోయింది. ఎడారిలోనుండి ఇసుక దిబ్బలు గాలికి కొట్టుకుని వచ్చి అవి తుఫానులా మారి పట్టణమంతా నిండిపోయాయి.

ఎక్కడ చూసినా దుమ్ము పేరుకుపోయింది. సంవత్సరంలో ఆరేడుసార్లు ఇలాంటి తుఫానులు రావడం ఇక్కడ మామూలుగా జరిగే విషయమే. కాబట్టి తప్పని సరిగా బయట తిరగాల్సిన అవసరం వున్న వాళ్ళు మట్టి లోపలికి పోకుండా ముక్కుకు, మూతికి మాస్క్‌లు తగిలించుకున్నారు.

రోడ్లపై వెళుతున్న వాహనాలు పగలే లైట్లను వేసుకుని జాగ్రత్తగా రోడ్డును, ముందున్న వాహనాల్ని గమనిస్తూ మెల్లగా కార్లను ముందుకు కదిలిస్తున్నారు. పట్టణంలో నివశించే వారందరూ ఇంటి కిటికీలు, తలుపుల్ని గట్టిగా మూసేసి ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. మరి ఇలాంటి సమయంలో విమానాల పరిస్థితి ఏమిటి?

వాతావరణం అనుకూలంగా లేకపోవడంతో కొన్ని కాన్సిల్ అయ్యాయి. జాగ్రత్తలతోనూ సూచనలను పాటిస్తూ కొన్ని ప్రత్యేకమైన మార్గాల్లో కష్టంగా ఎగిరి వెళ్ళిపోయాయి.

కానీ కొన్ని దిశల్లో ఆకాశం మట్టిని దుప్పటిలా కప్పుకుని వుండటంతో కొన్ని ఫ్లయిట్స్‌ని ఆరోజు కాన్సిల్ చేసారు.

కువైటు ఎయిర్‌పోర్టులో చెకిన్ అయి 32వ నంబరు గేటు దగ్గర కూర్చుని హైదరాబాద్ వెళ్ళే ఫ్లయిట్ కోసం ఎదురు చూస్తోంది మాధురి. చెకిన్ అయిపోవడంతో వెళ్ళాల్సిన విమానం కన్ఫర్మ్ అయినట్లుగా భావించి ఊపిరి పీల్చుకుంది ఆమె.

ఇంతలో హైదరాబాద్ వెళ్ళే ఫ్లయిట్ ఆ పూటకి కాన్సిల్ అయిందనే అనౌన్స్‌మెంట్‌ను విన్న ఆమె దిగులు పడిపోయింది. అప్రయత్నంగా ఏడుపు వచ్చేసింది. అర్జంటుగా ఆ ఫ్లయిట్‌లో ఆమె ఇంటికి వెళ్ళితీరాలి. ఇంటిదగ్గర పరిస్థితిని తలచుకుంటేనే బాధగా వుంది. తనకు అండగా వున్న తండ్రి అనారోగ్యంతో ఐ.సి.యూలో వున్నాడని తెలియగానే ఆమె తల్లడిల్లిపోయింది. వెంటనే టిక్కెట్టు బుక్ చేసుకుని ఉన్నపళంగా ఎయిర్ పోర్టుకు వచ్చేసింది. కానీ వాతావరణం అనుకూలించక పోవడంతో ఫ్లయిట్ కాన్సిల్ అయింది. మరి

ఇపుడు ఎలా? తండ్రి పరిస్థితి చాలా సీరియస్‌గా వుందనీ కొద్దిగంటలే కాపాడగలమనీ డాక్టర్లు చెప్పారు. ఈ సమయంలో ఆయన దగ్గర వుండటం అవసరం. తను దగ్గరగా వుంటే ఆయన కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకోగలడు. ఆలోచిస్తుంటే ఆవేదనతో కన్నీళ్ళు చెంపలపైకి జారాయి.

ఎదురుగా వున్న వరుసలో కూర్చుని ఆమెనే గమనిస్తున్నాడు అతను. ఆమె పడే బాధ ఏమిటో ఎందుకు ఆమె అలా ఏడుస్తుందో అర్థంకాక ఆమెతో మాట్లాడి తెలుసుకోవాలి అనే వుద్దేశంతో లేచి వచ్చి ఆమె ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. ఒక్క నిముషం ఎలా పిలవాలో ఏమని పలకరించాలో అర్థంకాలేదు. కానీ ధైర్యం చేసి నోరు తెరిచి 'ఏమండీ' అన్నాడు. అంతవరకూ తలవంచుకుని ఆలోచిస్తూ రోదిస్తూ వున్న మాధురి అతని పలకరింపుతో ఉలిక్కిపడి తలెత్తి ఏమిటి అన్నట్లుగా అతనివైపు చూసింది.

"మీరేమీ అనుకోకపోతే మీరు ఎందుకు ఏడుస్తున్నారో తెలుసుకోవచ్చా? నేను చేయగలిగిన సహాయం ఏదన్నా వుంటే దయచేసి చెప్పండి" అన్నాడు ఆమెవైపే పరిశీలనగా చూస్తూ.

ఒక యువకుడు అలా వచ్చి ఎదురుగా నిలబడి పలకరించేసరికి తడబడిపోయింది ఆమె.

"అదే హైదరాబాద్ వెళ్ళే ఫ్లయిట్ కాన్సిల్ అయిందికదా అక్కడ మా నాన్న ఐ.సి.యూలో వున్నాడు. ఆఖరి చూపుకైనా చేరగలనా అని భయపడుతున్నాను" బాధగా చెప్పింది మాధురి.

"అయ్యో అలాగా! ఐయామ్ సారీ" అన్నాడు అతను.

ఆమె కళ్ళలో కదలాడే కన్నీటిని, భావాల్ని చూస్తూ "నా పేరు రాఘవ మీ పేరు ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

అతి చనువు చూపిస్తున్నాడు అని మనసుతో అనుకుంటూనే "నా పేరు మాధురి" అంది.

"మాధురి చాలా మంచిపేరు. సరే నేను కువైట్ ఎయిర్‌వేస్‌లో చెన్నై వెళుతున్నాను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మీకోసం ఒక టిక్కెట్టు తీస్తాను. మీరు నాతో పాటు చెన్నై వచ్చి వెంటనే లోకల్ ఫ్లయిట్‌లో హైదరాబాద్‌కి వెళ్ళిపోవచ్చు. సమయానికి మీరు ఇల్లు చేరి మీ నాన్నగారిని చూడచ్చు" చెప్పాడు రాఘవ ఓదార్పుగా.

ఆ ఆలోచన తనకు రానందుకు తనను తాను తిట్టుకుంటూ అతడిని నమ్మచ్చా లేదా అని సందిగ్ధంలో పడింది మాధురి.

ఇప్పుడు ఈ అత్యవసర సమయంలో మీరు ఇంకేమీ ఆలోచించకండి. సాటి మనిషికి సహాయం చేయడం అంతే. ఇందులో వేరే భావం ఏమీలేదు. సరేనా?

మీ పాస్‌పోర్టు తీసుకుని నాతోపాటు రండి. ఆ కువైట్ ఎయిర్‌వేస్ కౌంటరు దగ్గరకు వెళ్ళి చెన్నైకు టికెట్టు తీసుకుందాం అన్నాడు. అతని మాటల్లోని ఆప్యాయతకి ఆమె మంత్రముగ్ధలా పైకి లేచి అతన్ని అనుసరించింది. అలసటగా వుండటంతో భారంగా అడుగులు వేస్తున్న ఆమెను చూచి ఆమె చేతిలోని కాబిన్ బ్యాగ్‌ను చొరవగా అందుకున్నాడు. ఆ సమయంలో ఎందుకో వద్దని ఆమె వారించలేకపోయింది.

టిక్కట్టు కొనడానికి అవసరమయే డబ్బును ఆమె చెల్లించబోతే ఆగమన్నట్లుగా ఆమెవైపు చూసి టిక్కెట్టును ఆమె చేతిలో వుంచాడు.

అతను ఎవరో ఏమిటో తెలియకపోయినా అంతగా సహాయం చేస్తుంటే కళ్ళు చెమర్చాయి మాధురికి.

"అదేంటి డబ్బు తీసుకోకపోతే ఎలా? మీరు చేసిన సహాయం చాలు. అదే చాలా గొప్ప విషయం" అంది ఆమె బలవంతంగా డబ్బును అతని చేతిలో వుంచాలని ప్రయత్నిస్తూ.

ఆమె చేతిని గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నాడు రాఘవ. బలమైన అతని చేతిలో చిక్కుకుపోయిన తన చేయికి తగిలిన అతని వెచ్చని స్పర్శ కొత్తగా అనిపించి వెంటనే విడిపించుకుంది. కొద్దిసేపు అర్థంకాని అయోమయంలో వుండిపోయింది మాధురి.

"నేను ఇక్కడే ఎయిర్‌పోర్టులో కువైట్ ఎయిర్‌వేస్‌లోనే పని చేస్తాను. నా భార్యకు కూడా టిక్కెట్టు ఫెసిలిటీ వుంది. ఆమె టిక్కెట్లు అన్నీ వాడకుండా పెండింగ్‌లో వున్నాయి. అందులో ఒక్కటి మీకోసం తీసాను, అంతే" అన్నాడు రాఘువ నవ్వుతూ.

"అవునా? అలాగా? మీ భార్య ఎక్కడ వుంటారు?" అని అంది మాధురి.

"చెన్నైలో వుంటుంది. డైవోర్సు కోసం అప్లై చేసాము. కోర్టులో కేసు హియరింగ్‌కి వచ్చింది. అందుకే నెలరోజులు శెలవు పెట్టి ఇంటికి వెళుతున్నా" అన్నాడు రాఘువ. అతని మాటలు నమ్మలేనట్లుగా చూసింది మాధురి.

ఇక ఎక్కువగా పర్సనల్ విషయాలు అడగడానికి మొహమాట పడింది మాధురి.

టిక్కెట్టు కౌంటరు నుండి కదిలి "స్టార్‌బక్స్" కేఫే దగ్గరికెళ్ళి తీసుకెళ్ళి ఒక టేబుల్ ముందు బ్యాగును వుంచి కూర్చో అన్నట్లుగా చూసాడు. "ఇక్కడికెందుకు వచ్చారు?" అని ప్రశ్నించింది మాధురి.

"ఫ్లయిట్‌కి ఇంకా టైముంది. అంతలోపల ఇక్కడ కూర్చుని కాస్త కాఫీ తాగి కబుర్లు చెప్పుకుందామని" అన్నాడు రాఘువ.

"నాకు కాఫీ త్రాగటం అలవాటు లేదండీ" అంది మాధురి.

"అయితే ఫ్రూట్ జ్యూస్ త్రాగండి" అంటూ ఆర్డర్ ఇవ్వసాగాడు రాఘువ.

ఇతన్ని ఇంతకుముందు ఎక్కడో చూసినట్లుగా వుంది. ఎక్కడ చూసాను? అనుకుంటూ గుర్తుచేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది మాధురి. ఆమె మనసులో మెదిలే భావాలను చదివినట్లుగా "మిమ్మల్ని కూడా నేను ముందుగా ఎక్కడో కలిసినట్లుగా మాట్లాడినట్లుగా అనిపిస్తోందండి - గత జన్మలో స్నేహితులం కాదు కదా" అన్నాడు రాఘువ నవ్వుతూ మాధురి ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ.

"అవునండీ నేనుకూడా అదే అనుకుంటున్నాను. మీరు బాగా పరిచయం వున్న వ్యక్తిలా అనిపిస్తున్నారు" అంది మాధురి.

చేతిలో వున్న ఫ్రూట్ జ్యూస్ ఆమె చేతికి అందించి కాఫీ తెచ్చుకున్నాడు రాఘువ.

అతని మాటల్లోని మెత్తదనం, స్నేహభావం ఆకట్టుకున్నాయి.

అప్రయత్నంగా ఆమెకు తన జీవితం, ఒంటరితనం గుర్తొచ్చాయి.

ఇలాంటి భర్త వుంటే జీవితం రంగులమయంగా, అందంగా మారుతుందేమో కదా. మరి ఇతని భార్య ఎందుకు డైవోర్స్ ఇస్తోంది అని ఆలోచిస్తోంది మాధురి. అచ్చం రాఘువ కూడా "అందమైన ఆమె గుండ్రటి ముఖాన్ని, చంచలంగా కదిలే ఆమె నల్లటి కళ్ళను చూస్తూ అబ్బ అచ్చం బాపుబొమ్మలా వుంది ఈమె భర్త ఎంత అదృష్టవంతుడో" అనుకుంటున్నాడు.

ఫ్లయిట్‌లో ఇద్దరి సీట్లు ఒకచోటే వుండి అతని ప్రక్కనే కూర్చోవాల్సిరావడంతో కాస్త ఇబ్బందిగా అనిపించింది మాధురికి. సీట్ బెల్ట్ బిగించుకునేటపుడు, ఫుడ్ తినేటపుడు అతని చేతులు, శరీరం తనకు తగులుతుండటంతో కాస్త సిగ్గుగా కూడా అనిపించింది. రాఘువకు అదేం పట్టనట్లుగా సీటుకు ఎదురుగా వున్న స్క్రీన్‌పై హిందీ సినిమా చూసుకుంటున్నాడు.

చెన్నైలో ఫ్లయిట్ దిగగానే లోకల్ ఫ్లయిట్‌లో హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోయింది మాధురి.

చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టులో రాఘువ ఫోను నంబర్ తీసుకుని అతనికి వీడ్కోలు చెపుతుంటే ఎందుకో ఎంతో ఆత్మీయుడిని విడిచి వెళ్ళిపోతున్న బాధ కలిగింది.

రాఘువ కళ్ళలో కూడా ఏవో అస్పష్టమైన వివరించలేని భావాలు కదలాడాయి. కాజువల్‌గా చేతులు కలుపుకుని "బై" చెప్పుకున్నాక ముందుకు కదిలిపోయారు కానీ మనసు మాత్రం అక్కడే నిలబడిపోయినట్లు అనిపించింది ఇద్దరికీ.

ఇల్లు చేరుకోగానే హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి తండ్రి చూసుకోవడానికి వచ్చి తండ్రిని చూసి, పలకరించిపోయే బంధువులకు మర్యాదలు చేయడానికి వారం రోజులు గడిచిపోయాయి. రోజురోజుకీ మాధురి నాన్నగారి పరిస్థితి విషమించిందేగానీ ఆయన ఆరోగ్యం చక్కబడలేదు. ఆ రోజు ఆయన కన్నుమూయడంతో దిక్కుతోచలేదు మాధురికి. ఈ విశాల ప్రపంచంలో తను ఒంటరిగా నిలబడినట్లయింది. ఉన్న ఒక్కబంధం తండ్రి. ఆయనని కోల్పోవడం చాలా బాధను కలిగించింది. మంచి భర్తతో, పిల్లలతో సంతోషంగా తను జీవితాన్ని గడుపుతుంటే చూసి ఆనందించాలని తన తండ్రి ఎంతో ఆశపడ్డాడు కానీ విధి వెక్కిరించి పెళ్ళయిన ఆర్నెల్లకే భర్త రోడ్ యాక్సిడెంటులో చనిపోవడంతో ఆ బాధను, జ్ఞాపకాలను మరిచిపోవడానికి, దూరంగా కువైటు దేశానికి వచ్చేసింది మాధురి. ఆమె జీవితం అలా అయిందనే దిగులుతోనే తండ్రి ఆరోగ్యాన్ని కోల్పోయాడు.

తండ్రి చనిపోయాడన్న వార్త వినగానే స్వయంగా రాఘవే హైదరాబాద్‌కు వచ్చేసాడు. అంత శ్రద్ధగా, సమయాన్ని వెచ్చించి తనకోసం అంతదూరం రావడం ఆమెకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. జరగాల్సిన కార్యక్రమాలన్నీ యధావిధిగా జరిగాయి. మగదిక్కులేని కుటుంబం కావడంతో పెదనాన్న కొడుకులే కార్యం జరిగించి వెళ్ళిపోయారు.

క్రొత్తవాడైనప్పటికీ రాఘవ అన్ని పనుల్లోనూ వారికి అండగా వున్నాడు. అందరితోనూ బాగా కలిసిపోయి చురుకుగా పనులు చేసాడు.

ఎవరితను? అని బంధువులు మాధురిని ప్రశ్నించగా రాఘవే కలిపించుకుని "నేను కూడా కువైటులో పని చేస్తున్నాను. మాధురి నాకు మంచి ఫ్రెండ్" అంటూ వారికి చెప్పుకున్నాడు.

మాధురికి తగిన ఓదార్పు మాటలు చెప్పి ఊరడించి అవసరం అయితే ఫోను చేయమని చెప్పి చెన్నై వెళ్ళిపోయాడు రాఘవ. మూడురోజుల తరువాత రాఘవ నుండి ఫోను వచ్చింది.

"మాధురీ మొదట నాకు కంగ్రాట్స్ చెప్పండి" అన్నాడు నవ్వుతూ. అతని గొంతులోనూ, మాటలోనూ ఆనందం పొంగిపొరలుతోంది.

ఏంటో గుడ్‌న్యూస్ అని మనసులో అనుకుంటూ "కంగ్రాట్స్ రాఘవగారూ విషయమేమిటో చెప్పండి" అంది మాధురి.

"ఈ రోజే ఇక్కడి కోర్టులో డైవోర్సు ఇచ్చేసారు. ఇపుడు నేను చాలా హాపీగా ఉన్నాను. ఇపుడు నేను ఫ్రీబర్డ్‌ని. ఇన్ని రోజులూ నరకయాతన అనుభవించాను. ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకున్నానీ అర్థంకాక అంతులేని వేదనతో కాలాన్ని గడిపాను" సంతోషంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు రాఘవ.

అతని మాటలు వింటూ ఊ కొడుతూ వుండిపోయింది మాధురి.

"నేను ఇండియాకు వచ్చిన పని అయిపోయింది మాధురీ. నెక్స్ట్ వీక్ నేను తిరిగి కువైటుకు వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటున్నాను. మరి మీరు ఎపుడు తిరిగి కువైటుకు వెళుతున్నారో చెపితే మీకు కూడా టికెట్ బుక్ చేస్తాను" అన్నాడు రాఘవ.

"నేను కూడా నెక్స్ట్‌వీక్ లోనే తిరిగి వెళదాం అనుకుంటున్నాను. థాంక్యూ రాఘవగారూ! అయినా మీకు శ్రమ ఎందుకులెండి. ఇప్పటికే చాలా సహాయం చేసారు. నా టిక్కట్టు నేనే బుక్ చేసుకుంటాను లెండి. ఇక్కడ ఇంక నాకు ఎవరూ లేరుకదా! ఉన్న ఒక్క తండ్రినీ పోగొట్టుకున్నాను. నేను ఇక ఎక్కడ వున్నా ఒకటే" బాధగా దుఃఖం గొంతులో తారాడుచుండగా చెప్పింది మాధురి.

"అయ్యో బాధపడకండి. మన చేతుల్లో ఏమీ లేదుకదా? మీరేమీ అనుకోకపోతే ఒకమాట అడగాలి అనుకుంటున్నాను. మీకు పెళ్ళి అయిందా లేదా అనే విషయం తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను. ఏమీ అనుకోకపోతే ఇబ్బంది లేకుంటే జవాబు చెప్పండి" అన్నాడు రాఘువ మెల్లని స్వరంతో.

"నాలుగేళ్ళ క్రితం ఎంతో ఆశతో మా నాన్న మంచి సంబంధం చూసి నాకు పెళ్ళిచేసారు కానీ అతను ఆర్నెల్లు తిరగకముందే రోడ్ యాక్సిడెంటులో చనిపోయారు. దాంతో మా నాన్నగారు నా జీవితం గురించి బాధపడి క్రుంగిపోయి అనారోగ్యం పాలయ్యారు. ఆ చేదు జ్ఞాపకాన్ని మరిచిపోవటానికే నేను కువైటు వచ్చేసాను. ఇప్పుడు నాన్నగారు కూడా లేరు. ఒక్కదాన్నే మిగిలిపోయాను" అంది మాధురి.

గతం గుర్తుచేసి మిమ్మల్ని బాధపెట్టినందుకు క్షమించండి మాధురీ, దయచేసి ధైర్యం తెచ్చుకోండి. ఒక స్నేహితునిగా మీకు నేను ఉన్నాను అనే సంగతి మీరు ఎపుడూ మరచిపోవద్దు అలాగే మీరు ప్రయాణించే తేదీని చెపితే టికెట్ నేనే బుక్ చేస్తాను. ఎందుకంటే ఫ్రీ టిక్కెట్సు వాడకుండా చాలావరకు పెండింగ్‌లో వున్నాయి. అవి వాడకపోతే వేస్ట్ అవుతాయి. కనీసం మీకోసమైనా అవి ఉపయోగపడితే నేను చాలా సంతోషిస్తాను" అన్నాడు రాఘువ గబగబా ఆమెకు మరోమాట మాట్లాడేందుకు ఆస్కారం ఇవ్వకుండా.

ఇక ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది మాధురి. మౌనంగా వుండిపోయింది ఆమె మౌనమే అంగీకారంగా రాఘువ భావించాడు. "మరి మనిద్దరికీ ఒకేరోజు ఒకే ఫ్లయిట్‌లో బుక్ చేయనా?" అడిగాడు అతను.

"అలాగే" అంది మాధురి. ఒక స్నేహితునిగా మనసులో రాఘువకు స్థానం ఇస్తూ.

జీవితమనే ప్రయాణంలో అనుకోకుండా, ఎక్కడో ఏ మలుపులోనో ఎవరో ఒకరు తారసపడతారు. కొందరు పరిచయస్తులుగానే మిగిలిపోయి అక్కడే ఆగిపోతారు. మరికొందరు స్నేహితులై మనతోపాటు ప్రయాణం చేస్తారు. నెలరోజులు గడిచిపోయాయి. ఈ మధ్యలో రాఘువ ఐదారుసార్లు ఫోను చేసి మాట్లాడాడు. అతని స్నేహభావం ఎంతగానో నచ్చింది.

ఆ రోజు శెలవు కావడంతో మాధురి ఇంట్లోనే వుంది. ఉదయాన్నే లేచి తలస్నానం చేసి దేవునికి దణ్ణం పెట్టుకుంది. తల్లిదండ్రినీ, తన ఒంటరితనాన్ని తలచుకుని కాసేపు దుఃఖించింది.

ఎందుకో ఆమె మదిని నిరాశ క్రమ్ముకుంది. నిస్పృహగా అనిపించి ఏదో ఆలోచిస్తూ అలాగే హాల్లోని సోఫాలో పడుకుండిపోయింది. అపుడు సమయం, ఉదయం పదిగంటలు కావస్తోంది. కాలింగ్‌బెల్ మ్రోగడంతో ఉలిక్కిపడింది మాధురి. ఎందుకంటే ఫోను చేసి చెప్పకుండా ఎవరూ ఆమె యింటికి రారు. అందుకే ఆశ్చర్యపోతూ పైకిలేచి తలుపుతీసింది. ఎదురుగా చేతిలో పుష్పగుచ్ఛంతో నిలబడివున్న రాఘువ కనిపించాడు. ఎంతో ఆనందంగా అనిపించింది.

ఆమెను చూడగానే హాపీ బర్త్‌డే మాధురీ అంటూ బొకేని ఆమె చేతికి ప్రియంగా అందించాడు. ఈరోజు తన బర్త్‌డే అని అతనికెవరు చెప్పారో అనుకుంటూ "థాంక్యూ" నా ఈ సంగతి మీకెలా తెలుసు అని ప్రశ్నించింది.

అవన్నీ సీక్రెట్స్ అండీ. అంత సులభంగా చెప్పరు అన్నాడు మాధురిని ఉడికిస్తూ.

"అబ్బ నిజం చెప్పండి ప్లీజ్" అంది మాధురి అర్థింపుగా.

"అంత తొందరగా, సులభంగా సీక్రెట్స్ చెప్పకూడదండీ. నేను ఒక చిన్నకోరిక కోరతాను. తీరుస్తాను అంటే చెప్పండి, ఈ సీక్రెట్ చెప్పుతాను" అన్నాడు రాఘువ అల్లరిగా నవ్వుతూ.

"ఓహో అలాగా. సరే చెప్పండి" అంది మాధురి ముచ్చటగా అతనివైపు చూస్తూ.

"ఆ రోజు మనం మొదట ఎయిర్ పోర్టులో కలిసాం కదా అక్కడ టిక్కెట్టు తీసుకునేటపుడు మీ పాస్‌పోర్టులో చూసానోచ్" అన్నాడు నవ్వేస్తూ.

మాధురి కూడా నవ్వేసి "సరే ఇపుడు మీ కోరిక ఏంటో చెప్పండి. బర్త్‌డే పార్టీ ఇవ్వాలా? ఇండియన్ రెస్టారెంట్‌కి డిన్నర్‌కి వెళదామా అంది ఆసక్తిగా. అబ్బే అదేం కాదు. అవన్నీ కుదరవు" అన్నాడు బెట్టు చేస్తూ రాఘవ.

"మరి ఏం కోరుకుంటారు?" అడిగింది మాధురి సోఫాలో కూర్చుంటూ.

ఆమె ఎదురుగా మోకాళ్ళమీద కూర్చున్నాడు రాఘవ. ఎంతో ప్రేమగా ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ. మాధురీ.. "ఐ లవ్ యూ"

"నీకు యిష్టమయితే నీ ఒంటరి జీవితానికి స్వస్తిపలికి నా చేయి పట్టుకుంటావా? నాకు తోడుగా నిలిచి జీవితాన్ని నీతో సంతోషంగా గడపటానికి నాకు అవకాశం ఇస్తావా? " అని అడిగాడు అర్థింపుగా.

అతని ప్రేమను కాదనలేకపోయింది మాధురి. కాదనడానికి ఏ కారణం కూడా కనిపించలేదు. అప్పటికే ఒంటరితనంతో విసిగిపోయి వుంది వెంటనే సరే అన్నట్లుగా తన కుడిచేతిని అతనికి అందించింది మాధురి. ఆమె చేతిని ప్రేమతో గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నాడు రాఘవ.

ఎడారిలో ఎక్కడో కోయిల కూసింది. వసంతం వారి జీవితాల్లో వెల్లివిరిసింది.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments